

Bagó Tünde: Új-Zéland nyugatról közelebb van

Egymás mellé parkoljuk le a targoncáinkat Pisztuval. Ebédidő van.

A legnagyobb német gumigyárban dolgozunk. Nyolc éve.

Többen vagyunk itt magyarok, de abból a legendás töri–földrajz csoportból, akiket egyszerre vágta ki történelemtanításból Szegeden, csak Pisztu és én. Itt, de vannak még hasonló gyárok.

Minden délben együtt ebédelünk. Fogjuk az ételdobozainkat és kivonulunk a csarnok elé.

Rágyújtunk. Eszünk. Rágyújtunk.

Naponta állok elő Piszturnak új tervekkel. Lebeszél róla.

Mennék már innen, de végül igazat adok neki, ez biztos, minden más bizonytalan.

Akkor is rá hallgattam, amikor nem költöztünk el abból a dohos albiból a Tisza Lajos körútról.

Pisztu szerint máshol is asztmát kaptam volna, csak drágábban.

Beadtam a diplomaelfogadási kérelmemet. Pisztu szerint itt még hülyébbek a kamaszok, mint otthon. Visszavontam, igaza van. A targonca arra megy a csarnokban, amerre én akarom. Még táncoltatjuk is, ha végeztünk a melóval.

Micsoda tiszai partikat csaptunk Szegeden! Irigyeltek bennünket a töri–tesisek. Ott nem volt közösségi kohézió, húztak mindenfelé. Bezzeg mi, Karesz, Lóri, Anca, Pisztu meg én, na és a kicsi Sanci. – Egy a földgömb, egy a kör – kiabáltuk hajnalban az Aradi vértanúk terén.

Pisztu utálja a nosztalgiát. Nekem jólesik az ebéd mellé.

Anca mindent elolvasott töriből. Vágta az évszámokat és a neveket is. Most Kölschöket számol a sörgyárban Kölnben. Pisztu szerint bűdös munka.

Keserű a szám, ha Lórirra gondolok. Negyedikben mindnyájunkat kihúzott a hospitálási pácból a gyakorlósuliban. Cserben hagytuk a targoncavizsgán. Elment Hamburgba betegtologatónak. Pisztu szerint béna volt.

Tanítani akartam, apám is tanár. Alig beszélünk, soha nem jön oda a Skype-hoz, amikor anyámat hívom. Pisztu szerint örülhetne, hogy ilyen lazán keresem meg az ő tanári fizujának kétszeresét.

Boldog vagyok. Vettem autót, egy új Hondát, küldtem anyának igazi 4711-es kölnit. Verának is vennék, de ő hazament, itt hagyott. Pisztu csaja is lelépett, de ő nem bánja.

Kareszről most hallottam, hogy megnősült. Az apja nyomdájában dolgoznak a feleségével, mesélem Piszturnak. Az ám a mérgező foglalkozás, mondja nevetve, és előveszi az elektromos cigijét.

Felállok a fémpadról, amin ebédeltünk, megmozgatom a lábam. Az új-zélandi konténerre gondolok, amelyet délelőtt pakoltam. Arról az országról írtam a diplomamunkám. Együtt terveztük az utat a diplomaosztó utáni nyáron, de Sancika balesete mindent megváltoztatott. Újra tanítottuk járni, holott nem is emlékezett ránk, de a pedagógiára igen. Ma is tanít a gyakorlóban Szegeden. Azért irigylem. A szüleivel élés miatt már nem annyira. Meglátogatom, ha karácsonykor hazamegyek.

Mindannyian hazamehetnének karácsonykor. Vagy Új-Zélandra. Innen nyugatról közelebb van.

Egy a földgömb, egy a kör.

Árnyékba borul a csarnok melletti placc, fázik a hátam. Felhúrom a szürke munkaruhám cipzárját, s hallgatom az ebédidőnk végéig, ahogy Pisztu beszívja az álcigiből az álnikotint, majd kifújja az álfüstöt.